

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Bogføring m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 347).

Sagen sattes under Forhandling.

Ministeren for Handel og Søfart (Muis): Jeg skal herved have den Ære overfor dette høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Bogføring. Det er en gammel Bekendt; det er snart et Aar siden, jeg havde den Ære at bringe dette Lovforslag frem i det høje Ting, og jeg kan derfor begrænse mig til at berøre de Punkter, hvori der er fremkommet Forandringer, siden Forslaget forlod dette Ting.

Der er jo efterhaanden kommet flere og flere Brancher ind under dette Lovforslag; dels ved, at Folk selv have ønsket at komme ind under det, dels ved, at man fra anden Side har fundet det ønskeligt at drage dem ind derunder, er efterhaanden Rækken af de Foretagender, som falde ind under Lovforslaget, bleven udvidet mere og mere. Atter denne Gang er der en Tilføjelse, idet man nemlig har ment udtrykkeligt at burde nævne Mæglervirksomheder, omend de maa siges i og for sig ganske naturligt forinden at have været indbefattede derunder.

Det næste Punkt er det, hvorom der særlig har været Uoverensstemmelse, nemlig Spørgsmaalet om Brugs-, Andels- og lignende Foreninger. Saaledes som Forslaget er vedtaget i det andet Ting, lyder det saaledes: „Endvidere Brugs-, Andels- og lignende Foreninger med begrænset Ansvar samt Foreninger, der ere forpligtede til at løse Næringsadkomst“. Man er i det andet høje Ting enedes om denne Definition; det er altsaa et Kompromisforslag, og et Kompromisforslag, som efter min Mening maa siges at have truffet et nogenlunde heldigt Valg. Fri for Bogføringspligten ere altsaa de rene Brugsforeninger, der tillige have fuldt solidarisk Ansvar. Naar man vilde hævde, at visse Foreninger skulde være fri for Pligten til Bogføring, saa laa det jo ganske nær netop at fremhæve saadanne Foreninger, der ikke i og for sig drive almindelig Forretning, men som tillige overfor de Kreditorer, de maatte paadrage sig, byde en absolut Sikkerhed. Og naar man her har fastholdt Kravet om det fulde solidariske Ansvar, maa man jo siges netop at have truffet Sømmet paa

Hovedet i denne Henseende; for at være fri for Bogføringspligten maa anses for nødvendigt, at der kræves fuldt solidarisk Ansvar.

Ogsaa for Haandværkere er der sket en Forandring i Lovforslaget, idet man har ment, at ganske smaa Haandværkere, der ikke beskæftige mere end 2 Medhjælpere, bør være fritagne for Bogføringspligt. Jeg skal villig indrømme, at jeg tror ikke, at denne Ændring i og for sig vilde have været nødvendig. Men det kan naturligvis være en Lettelse for ganske smaa Haandværkere, hvis Forpligtelser overfor Kreditorer ikke ville være af nogen særdeles stor Betydning, at de saaledes kunne fritages for Bogføringspligten. Jeg tror ikke, at det vilde have været nødvendigt, og de Udtalelser, der ere fremkomne fra Haandværkerstandens Organisationer, gaa ogsaa i den Retning, men naturligvis maa jeg indrømme, at det vil kunne betragtes som en Lettelse for Haandværkerne.

I øvrigt er der kun foretaget mindre Ændringer. I § 4, hvor de Bøger, som skulle føres, nærmere angives, er der af det andet Ting indsat den Bestemmelse, at ogsaa Forretningsbøger, som tidligere have været benyttede som saadanne, kunne autoriseres. Det er ganske vist at gaa temmelig meget i Detailler, men for forskellige Smaaafolds Vedkommende vil det maaske være ubilligt at forlange, at de, hvis de netop have anskaffet en Hovedbog, skulle være nødte til at anskaffe en anden, fordi den gamle Hovedbog ikke fuldt ud stemmer overens med, hvad der fordres. Ogsaa herigennem har man villet imødekomme de ganske smaa Forretninger. — I § 6 er det bestemt, at den Tidsfrist, inden hvilken en Fordring skal gøres gældende for alle deres Vedkommende, som komme ind under Bogføringspligt, skal være to Aar. Spørgsmaalet er nærmest rejst fra Sagførernes Side, og utvivlsomt er det nødvendigt at have en fælles Frist for alle dem, der falde ind under Bogføringspligten.

Straffebestemmelserne ere blevne noget nærmere udformede, end de vare tidligere. I § 7 bestemmes det: „Befindes det, at nogen, som er pligtig til at føre Forretningsbøger, og hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, har forvansket, bortskaffet eller tilintetgjort disse Bøger eller har ført dem paa en uredelig Maade eller i svigagtig Hensigt undladt at føre dem, straffes han med Fængsel paa Vand og Brød eller med Forbedringshusarbejde“. Det er i og for sig meget heldigt, at Straffebestemmelserne ere skærpede paa dette Punkt, thi Forvanskning